

Forbes

SVATÁ TROJICE

Winkler, Janeček a Dejčmar

Peníze z nanosekund se v jejich rukách mění
ve 100 milionů korun pro charitu.

CENA 89 Kč

REBEL **S**LUŠŇÁK **J**ASNOZŘIVEC

Desítky milionů od **Libora Winklera, Karla Janečka a Václava Dejčmara** roztácejí výstavy, nový deník, vědecké sny i životy. Spolumajitelé finanční skupiny RSJ hrají extraligu v byznysu i filantropii. V unikátním trojrozhovoru popisují, proč mají rádi peníze a že dávat je přece normální.

LUBOŠ KREČ, MICHAEL MAREŠ
FOTO: JIŘÍ TUREK A JANA JABŮRKOVÁ

Ti tři chlapíci se k sobě vlastně vůbec nehodí. Považte. Karel Janeček – zrzavý matematický uragán s filozofií s centrální číslovkou 21, kterého kvůli milostným eskapádám zbožňují i bulvární média. Václav Dejčmar – distingovaný fanoušek módy se zálibou v psychologii, filosofii a studiu psychotropních látek. Libor Winkler – bezmála o generaci starší programátor a vystudovaný biolog, jehož hlavní devízou je, že je zcela normální, jezdí do práce tramvají a chodí na túry.

A přesto ty tři pojí pevné přátelství jak v životě, tak hlavně v byznysu. Nejsou ovšem jen mimořádně inspirativní trojice, ale také neobyčejně štedrá – oni tři a jejich firmy dají ročně na veřejně prospěšné účely hodně přes 100 milionů korun (největší část připadá na Karla Janečka, ten jen letos rozdělí mezi své nadace, gymnastický oddíl, jež financuje, a neziskový Institut pro demokracii 21 údajně přesně 77,7 milionu). To je radí do absolutní filantropické špičky Česka.

Na začátku jejich společného příběhu přitom stojí tři nahodilá, nic neznamenající písmena – RSJ. Ta jsou historicky spjatá s rodinou Karla Janečka. Byl to on, kdo zkraje 90. let přišel za svým otcem s nápadem, že by měli založit firmu, s níž by pak mohli obchodovat na burze. Janeček starší mu ji tedy obstaral a do party přibrali i mladšího syna Tomáše, který se o ni pak řadu let staral, když si Karel doplňoval vzdělání a karbanické zkušenosti v USA. Jenže dnešní RSJ nemá s tím z 90. let mnoho společného – to, co bývala spíše taková univerzitní one-man show, je nyní klasická finanční skupina. Má dvě základní byznysové nohy. Tou první jsou investiční fondy, které spravují kolem 10 miliard

korun a do jejichž portfolia patří třeba administrativní komplex Enterprise Office Center na pražském Pankráci, největší bratislavský projekt rezidenčního bydlení Nuppu či chystaná těžba lithia z hlušiny na Cínovci. Druhou, finančně výkonnější částí RSJ je systém, který s pomocí počítačového algoritmu obchoduje na burzách v Londýně, Chicagu a Frankfurtu. Strategií je takzvané vytváření trhů, kdy ve stejný okamžik nabízí ostatním makléřům, že u nich mohou za fixní ceny jak koupit, tak prodat svá aktiva, nejčastěji finanční deriváty typu kontraktů na úrokové sazby, ceny komodit, dluhopisy nebo akciové indexy. RSJ pracuje výhradně s penězi svých akcionářů, ti si mezi sebe ročně rozdělí kolem miliardy výnosů, samotná firma pak loni vydělala 100 milionů v čistém hlavně z inkasovaných poplatků.

Pro dnešní tvář RSJ už je mnohem zásadnější postavou Libor Winkler, který je nejen řídicím partnerem, ale i dobrou duší firmy, jež zajišťuje kontinuitu mezi janečkovskou historií (ostatně to byl Karel Janeček, kdo s původním algoritmem přišel) a s jeho jménem méně spojenou budoucností. Karel Janeček sice zůstává největším akcionářem RSJ, patří mu jak jinak než 21,12 procenta firmy, do jejího denního chodu už ale několik let vůbec nezasahuje. A vzhledem k tomu, do jakých směrů a šíří se rozvinuly jeho aktivity a jak kontroverzně jej někteří lidé vnímají, jsou za Janečkovo odcházení v RSJ vlastně rádi.

To Václav Dejčmar v něm ani nikdy nepracoval, od samého začátku vystupoval jako finanční investor, byť tu a tam si vzal pod křídla nějaký projekt, jako třeba nedávnou stavbu hotelu Zuri na Zanzibaru. Dnes mu v RSJ patří 10 procent, míval pětinu. S historií firmy je ale neodmyslitelně spjatý, podobně jako

Winkler s Janečkem – nebýt Dejčmarovy několikamilionové úvodní investice, společnost by nezískala licenci derivátového obchodníka. A možná by pak z něj ani z bratrů Janečkových a Libora Winklera nebyli lidé, kteří mohou tak moc rozdávat a investovat.

.....
Jak často se vídáte takhle ve třech?

Winkler: Individuálně já s Kájou nebo Václavem tak třikrát, možná čtyřikrát do měsíce. V poslední době trochu víc, jde to v periodách. Ale že bychom se potkali takhle ve třech, to se moc často nestává.

A nelezete si po těch letech na nervy?

Winkler: Když se tak málo vidíme, tak ani nemáme šanci.

Dejčmar: Ne, díky Liborovi. Má rád literaturu a umění a je vlastně takovým psychologem a má schopnost tuhle pestrobarevnou sestavu ukočírovat. To je unikátní schopnost, spousta jiných společenství už by byla dávno rozhádaná.

Bylo těžké vyvážit partu takhle svérázných lidí, jaká se v RSJ sešla, navíc o dost mladších?

Winkler: Právě stáří mi pomohlo. Určitě jsem ale člověk, který více spojuje, než rozděljuje. Snažím se každého pochopit, najít plusy a minusy.

Dejčmar: Libor je běžec na dlouhé tratě, což je velká kvalita. Málokdo je dneska ochotný běžet na dlouhou trať, většina lidí chce všechno mít zítra. Teď mi zrovna někdo z firmy hlásil, že jste měli teambuilding a ty jsi vydržel jet na kole celý den, zatímco všichni ostatní odpadli. On je to takový horský vůdce.

Všichni jste se v RSJ potkali téměř před 20 lety a...

Winkler: My s Karlem jsme se potkali ještě dřív, někdy v polovině 90. let, ale to bylo jen krátce, reálně až později, od roku 1999. A co ty, Václave, kdy jsme se přesně potkali?

Dejčmar: V roce 2000, hned na začátku.

KDYŽ CHCE ČLOVĚK DOLETĚT DALEKO, JE
DOBRÉ MÍŘIT NA MĚSÍC. TŘEBA DOLETÍTE
DO POLOVINY, TŘEBA AŽ ZA MĚSÍC.
PROBLÉM JE NÍZKÉ SEBEVĚDOMÍ. VÁCLAV
DEJČMAR

Winkler: Tehdy to bylo opravdu hodně hektické, čas běžel strašně rychle.

Věděli jste o sobě od začátku, že máte všichni i mecenášské sklony?

Janeček: To byla nezávislá věc, která se objevila až později. Na začátku jsme na mecenášství neměli ani pomyslení. RSJ fungovalo na bázi minimálních mezd.

Winkler: Dobročinný prvek na začátku nehrál žádnou roli, když tehdy vláda upravovala minimální mzdu, tak jsme si říkali, že nám Špidla zvedá platy. Pak jsme si dali stravenky a to byla, panečku, věc.

Na charitu jste přispívali individuálně už předtím, nebo to přišlo skokově?

Winkler: U mě to sice bylo přítomné dlouho, ale v tak malých částkách, že jsme se o tom ne bavili.

Janeček: U mě to začalo skokově, když jsem kolem roku 2006 vydělal první velké peníze. Učil jsem už tehdy na matfyzu a tam vznikl nápad podpořit studenty, z čehož o několik let později vznikl Neuron.

Zjevně ale máte stejně nastavené hodnoty v životě i v byznysu. Nebo ne?

Janeček: Já jsem vždycky chtěl dělat byznys férově a čestně. Kdykoli se objevilo něco, co nám přišlo, že by šlo zpochybnit, raději jsme couvli.

Dejčmar: Důležité bylo, že Libor ani nikdo z nás nikdy nedělal byznys se státem. To, jestli obchodujete se státem, vás silně formuje, platí tam jiná pravidla, a jakmile zůstanete v privátní sféře, feedback je vždy radikálně upřímný. Nemůžete spoléhat na to, že budete úspěšný jen proto, že někoho znáte.

Winkler: Já měl docela dost zkušeností z 90. let, kluci do té doby také něco málo získali, ale ani vzdáleně se to nepodobalo tomu, co jsem objevil později v developmentu. Tam spousta lidí začínala tím, že dělali různé asistenty, tajemníky a poradce politikům. To jsme v krevní skupině nikdo z nás neměli. Vždycky jsme byli apolitičtí,

nemuseli jsme se v tom ani nijak koordinovat, cítili jsme to všichni úplně stejně.

Stalo se někdy, že jste museli jednoho z vás korigovat, protože to, čemu se věnuje, už je za hranou?

Dejčmar: V RSJ to bylo vždycky zařízené tak, že něco se podporovalo centrálně a zároveň každý měl prostor na vlastní projekty. Kája má až impérium nadací a projektů, které vznikly paralelně s RSJ. Tahle svoboda tady vždy byla a je dosud.

Janeček: Zároveň nikdy nebylo třeba, abychom jeden druhého museli nějak korigovat.

Winkler: To je pravda. Jak vlastně probíhá debata o tom, co podpoříte?

Winkler: Na to nemáme žádné procedury, vzniká to spontánně. Je spousta projektů, kde jsme každý sám. A popravdě se i snažím kluky do nich tolik nezatahovat, stejně tak jim říkám, ať si peníze zkusí sehnat někde jinde, aby se finance nebraly pořád z jednoho okruhu lidí. To je kontraproduktivní.

Janeček: Určitou výjimkou, kde jsme se sešli a zároveň to i hodně komunikovali, byl Nadační fond proti korupci. Dost nás to vyučilo. Když jsem s tím v roce 2011 přišel, počítal jsem s tím, že začnou útoky na mě, ale nedošlo mi, že to může ubližovat RSJ. Libor i Václav to naštěstí brali jako prospěšnou věc a postavili se za to.

Máte pocit, že to, co děláte v mecenášství, má dopad v reálném životě?

Dejčmar: Já jsem nejvíc spojený s Doxem a musím říct, že výsledky vidím, a smysl mi to tudíž dává. Stejně u Prague Fashion Weeku, což je aktivita mimoběžná s RSJ, cítím dopad, protože reálně mění pražský lifestyle. Esteticky to kultivuje řadu lidí, navíc se z toho po letech staly takové malé Karlovy Vary v Praze. Věřím, že když v nezisku investujete opakovaně a soustředěně, vyplatí se to.

Karle, co vy a vaše protikorupční tažení a další aktivity, mají dopad?

Janeček: Mají zásadní dopad, protikorupční fond ve své době vyvolal ohromnou debatu a dnes je pevnou součástí občanské společnosti, prosazující hodnotové normy chování a uvažování. Lidé si začali naplno uvědomovat, že korupce je špatná.

VÁCLAV BYL VŽDYCKY VELMI CHYTRÝ, NYNÍ VNÍMÁ
SPOLEČNOST O HODNĚ VÍC JAKO CELEK. ASI JE TO
ZRÁNÍ. LIBOR JE POŘÁD STEJNÝ, BYL DOKONALÝ UŽ NA
ZAČÁTKU.

KAREL
JANEČEK

Pamatujete si, že mi spousta lidí říkala, že úplatky jsou přece normální součástí byznysu. Pro mě jsou nicméně nejzásadnější aktivity kolem změny volebního systému, tedy Institut pro demokracii 21. Tam ten dopad teprve bude, až se změní volební systém v politice. Svět je v krizi a to tomu napomáhá. Moc velkou radost mám i z Laskavce.

A vy, Libore? Aktuálně jste podpořil nový Deník N...

Winkler: Václav tady mluvil o běhu na dlouhou trať, ale systematická filantropie je běh na ještě delší trať, je to maraton. Když vznikala Nadace proti korupci, všichni nás od toho zrazovali a říkali, že to nedopadne dobře. Teď s Deníkem N to bylo stejné. Lidé se báli do toho dát peníze, že prý by je to mohlo ohrozit v byznysu. Je nutné ukázat lidem, že svět se nezboří a že je třeba mít odvalu. Ledy už se hnuly a já kolem sebe vnímám komunitu lidí i z podnikání, kteří se nebojí. Na poli strachu jsme něco odmakali.

Takže se zlepšuje filantropické prostředí?

Winkler: Jde to ztuha, ale jde to.

Dejčmar: Zlepšuje se to, čemu věnujete pozornost. Je tam přímá úměra. Podporuju třeba časopis Umění darovat, věnuje se jen tomuto tématu, a když si ho přečte jen jeden člověk a začne na základě toho o filantropii přemýšlet, je to skvělý výsledek. Filantropie se týká života každého z nás, nemusí jít jen o peníze nebo volný čas, má množství forem. Když bude víc a víc lidí myslet tímto směrem, pohne se to.

Martin Vohánka z firmy Eurowag, který také pomohl Deníku N, nám říkal, že v české filantropické komunitě se dokola točí stejných 15 lidí...

Dejčmar: Tak skeptický bych nebyl, jednu nulu bych přidal.

Winkler: Je to ale pořád dost omezený okruh lidí. A jednou z příčin je, že tu neumíme dobře dělat ani fundraising, samotný neziskový sektor má hodně rezerv v práci s mecenáši.

Dejčmar: Z hlediska psychologie máte pyramidu hodnot. Na prvním místě jsou věci, nad tím investujete do zážitků, pak zjistíte, že má hodnotu kupovat umění, a až nad tím je filantropie. To si musí každý projít odspoda, což v této společnosti, která se to učí od roku 1990, ještě chvíli potrvá.

Jsou pro vás důležité peníze?

Dejčmar: Peníze jsou forma energie. A pokud chcete dělat něco pro sebe nebo pro blízké, pro společnost, potřebujete energii, bez ní to nejde. Takže z tohoto pohledu jsou důležité.

Winkler: Jsem tu nejstarší, prošel jsem si různými etapami a často slyším, jak mi někdo říká, že nemám rozumovat, že mám peníze a že se mi to pak mluví. Já ale zažil období, kdy jsme neměli skoro žádné peníze, a nemůžu říct, že bych teď byl šťastnější než tehdy. Když si vzpomenu na rok 2000 a boje o to, jestli RSJ přežije, tak já se tehdy ráno budil nadšený a život mě nesmírně bavil. Peníze přináší větší vliv, osobní štěstí ne. Těžko se to ale říká někomu, kdo je nemá.

Janeček: Je obrovská výhoda, že jsme všichni byli chudí, nikdo z nás se nenarodil do bohaté rodiny, nic jsme nezdědili. V dobře fungující společnosti, které říkám Human 21...

Winkler: (smích) Kája tomu věří.

Janeček: Opravdu, v takové společnosti peníze důležité nebudou. Dnes ale důležité jsou. Nebyt jich, člověk by nemohl dělat to, co si přeje a co je jeho poslání. Pokud chcete něco zásadně měnit, peníze potřebujete. Je to energie, jak říká Václav.

Winkler: Peníze jsou i hodnota podnikání, jsou měřítko. Nemají ale být primární cíl, jsou dobrý prostředek.

A jsou tedy peníze měřítkem úspěchu?

Dejčmar: V byznysu ano, tam je ukazatelem úspěšného skóre zisk a peníze.

Janeček: Je to jen jedno z měřítek. Když někdo něco ukradne nebo

vydělá nepoctivě, má peněz hodně, ale že by byl úspěšný, se říct nedá.

Winkler: Pokud se bavíme o normálním podnikání, ne o hazardu nebo vydělávání na prostitutkách, tak závodíme s konkurencí o peníze. To platí mimochodem i v umění, kde občas potkáte lidi, kteří říkají, že za úspěch považují, když jim dílo pochválí pár nejbližších kamarádů, a že je nezajímá, kolik na jejich výstavu přijde lidí. Nedémonizujme peníze. Zkušenost je taková, že lidé, kteří nejvíc upozorňují na zhoubný vliv peněz, jsou ti, kteří po nich nejvíc touží.

Janeček: Do určité míry jsou peníze důležité pro každého, protože to je nutná podmínka svobody. Pro mě to byla primární motivace, už v pubertě jsem chtěl zbohatnout. Říkal jsem si, že jakmile budu mít prachy, budu se moct zamyslet, co chci dál v životě dělat.

Winkler: Určitá míra úsilí je nutná, v dnešní společnosti už to nefunguje tak, že bych získal svobodu snížením nákladů a odešel do lesa jíst brouky. Možná že v Kájově společnosti to bude jinak, ale...

Janeček: Ne v mojí společnosti, ale v naší společnosti.

Winkler: Ještě jsi mě pořád nepřesvědčil. (smích)

Nastal u vás moment, že jste si řekli, že už máte dost a můžete být spokojeni?

Dejčmar: S růstem bohatství klesá pocit uspokojení. V určitou chvíli jsou peníze velmi podstatné, dokud si nesplníte své základní potřeby. Čím víc jich ale máte, tím méně dodatečného štěstí získáváte. Ale je to samozřejmě hodně individuální, základní potřeby znamenají pro každého něco jiného.

Winkler: Je to relativní. Někdo bude šťastný, když dostane tři miliony na záchranu nemocného dítěte...

Právě, jak to je u vás?

Winkler: Já tenhle zlom neměl, já se cítil vždycky spokojený. Možná je to i proto, že jsem 30 let žil za bolševika a svoboda a podnikání mě tak

úspěškovaly, že jsem se kvůli nedostatku peněz necítil jakkoli limitovaný.

Janeček: Já se taky cítil svobodný, když jsem peníze neměl, ale nebyla to svoboda v tom smyslu, že bych si mohl vybrat, co budu dělat. Nemohl jsem mít vliv. Už jako malé dítě jsem chtěl být slavný profesor. Idea byla, že musím mít peníze, abych mohl dokázat něco významného. Pro mě zlom přišel v roce 2008, do té doby jsem se hodně věnoval firmě, ale pak jsem si řekl, že peníze, které mám, už stejně nikdy neutratím, a začal jsem pozornost směřovat jinam. A postupně mě to přivedlo někam úplně jinam, což jsem vůbec nečekal. Ještě v roce 2008 jsem si myslel, že v RSJ budu dalších 21 let.

Váš bratr Tomáš nám povídal, jak se také necítil v RSJ spokojený, i když tu měl spoustu peněz, a když odešel budovat soukromou školu Duhovka, našel se v tom.

Winkler: Ovšem pozor, my jsme to s Karlem nedělali kvůli penězům, nás to ohromně bavilo. Práce nás naplňovala. Tomáš byl v tomto směru někde trochu jinde, on se tu už potom necítil komfortně, bylo tu závratné tempo a ne každému vyhovovalo.

Janeček: To nebylo tak, že bychom hrabali peníze a nic jiného nás nebavilo. Motivace byla uspět, nás fakt naplňovalo snažit se obstát ve světové konkurenci.

Co vás v těch klíčových letech 2000 až 2006 hnalo dopředu? Chtěli jste být bohatí, nebo něco jiného?

Janeček: Ambice být jedním z nejlepších na světě. Někdy v roce 2004 jsme šli s klukama na oběd a já jim říkal: Chci, abychom byli na londýnské derivátové burze jedním z největších obchodníků na světě. Hned jsem viděl jejich pobavené úsměvy nad tím, jaký nesmysl jsem právě vypustil z pusy. Měli jsme ambice, která vypadala naivně, ale skutečnost ji ještě předčila, stali jsme se globálně největším obchodníkem.

Václave, vy jste v RSJ nikdy nepracoval na denní bázi, vnímal jste zvenčí, že firma takhle vibrovala?

Dejčmar: Ona vibruje dodnes. Celý život se snažím vyhledávat pozitivní avantgardu, což Karlův předchodí popis zcela naplňuje. Sice měl bláznivý sen, ale evidentně možný. I z malé Prahy lze vydupat takovou pozici ve světě. I další projekty, na kterých se podílím, jsou tak trochu na hraně. Ted se třeba hodně zabývám kryptoměnami, fascinují mě.

V čem bylo RSJ na hraně?

Dejčmar: Karel do toho nastoupil s ohromnou energií, byl to velký sen, který stálo za to snít. Když chce člověk doletět daleko, je dobré mířit na Měsíc. Třeba doletíte do poloviny, třeba až

se stali oficiálně tvůrci trhu, takzvanými designated market makers. Úspěch RSJ spočívá v tom, že jsme fakt šli na krev. Byl jsem si toho vědomý a na riziko jsem hodně tlačil. V srpnu 2004 jsme v podstatě zkrachovali, ale celou dobu bylo jasné, že na megaúspěch potřebujete mega-riziko. Od roku 2005 jsme rizika začali snižovat, ale pořád byla v takové míře, že jsme byli vydáni na milost a nemilost okolnostem. Projevilo se to zanedlouho, v létě 2007, když začaly šíleně létat úroky nahoru a dolů, takže se nejen naše systémy přetížily a zamrzly nám z toho počítače. Měli jsme nastavené pozice a jen jsme viděli, jak trhy letí kamsi, což byla předzvěst velké krize.

O KARLA MÁM TROŠKU OBAVY, TO ŘEKNU NA ROVINU. PROTOŽE HODNĚ VĚŘÍ LIDEM A BOJÍM SE, ABY SE OBKLOPIL TĚMI SPRÁVNÝMI.

**LIBOR
WINKLER**

za Měsíc. To je obecně velký problém v Česku. Lepší se to, ale pořád máme nízké sebevědomí jako národ i jako podnikatelé. Přitom máme skvělé lidi, kteří by mohli snít velký sen, ale pro jistotu, aby náhodou sami sebe nezklamali, sní něco průměrného. Jsme nesmírně invenční národ, ale jsme špatní obchodníci.

Winkler: Obecně v Česku máme problém jít do rizika. Když jsme začínali, Karel s Tomášem a Václavem byli mladí, ale já už měl tři děti a bydlel jsem v nájmu. Riskoval jsem brutálně. Jakmile ve startupu nejsou lidi, kteří riskují všechno, chybí tam potřebná energie.

Janeček: Plus k tomu přičtete český negativismus a pesimismus...
Kdy vám došlo, že je RSJ úspěšné a váš velký sen je realitou?

Janeček: Že je RSJ úspěšné, nám bylo jasné okolo roku 2005, kdy jsme

Co jste s tím mohli dělat? Mohli jste se nějak ochránit?

Janeček: Nic, jen čekat, až se restartují počítače. Říkal jsem si: Ty brdo, až se to otevře, co tam bude? I když jsme padli v roce 2004 na hubu, přišli jsme o relativně malé peníze, nějakých 400 tisíc eur. Kdežto v roce 2007 jsme v tom byli za pět milionů eur.

Winkler: Pamatuji si, že to bylo v sobotu a že jsem musel sednout na kolo a jet se projet, protože jsem to nemohl vydržet. Jen jsem se děsil, že až se to znovu spustí, budeme vyřízení.

Janeček: Když naběhly počítače, byla půlka fuč. Bylo to dost, ale zároveň jsem věděl, že to dáme. Pak přišli Lehman Brothers a spol., ale to už jsme byli obrnění a nemohlo nás to překvapit. V letech 2008 a 2009 už jsme měli i nějaké peníze bokem, naše averze k riziku byla mnohem nižší.
A dnes?

Janeček: Strach, že bychom prodělali nějaké obrovské nebyzně? To už je pryč. Teoreticky bychom mohli prodělat významnou část bankrollu, tedy peněz, za které obchodujeme, ale kapitál, který je v riziku, je malá část našeho celkového jmění.

Jak vnímáte českou společnost a politiku? Evidentně vám ani jedno není lhostejné, hodně se v obou angažujete.

Winkler: Cítím obrovské zklamání, jaké že figury jsou na nejvyšším levelu české společnosti. Že nám dalších pět let bude vládnout Zeman, že společnost po 30 letech není schopná vygenerovat nového kandidáta a pořád saháme mezi vykopávky, je tragické. Nabízí se otázka: Proč jste do politiky nešel sám?

Winkler: To je otázka, kterou občas slyším. Ale nechce se mi jít do politiky, protože nevěřím, že bych tam byl úspěšný. Proto se snažím alespoň finančně podporovat věci, které cítím jako nejpotřebnější. To je například nezávislá žurnalistika, aby zdejší magnáti neměli úplně všechno v rukou. Podporuji některé senátory, angažoval jsem se v prezidentské volbě... Ale zklamání je v tomto směru obrovské.

Dejčmar: Musím se přiznat, že ani já bych neodhadl, že v dnešní době budeme tam, kde jsme. To by mě před 10 lety vůbec nenapadlo. Je otázka, co proti tomu dělat. To je běh na velmi dlouhou trať. Nejvíc mi na tom našem stavu vadí, že určití lidé dávají zbytku společnosti tak strašně negativní příklad – a je prokazatelné, že to, co dělají a říkají vrcholní politici, má velký dopad na myšlení občanů –, že se z toho společnost bude sbírat ještě mnoho let. Pořád hledáme nové a nové dno.

Janeček: Z mého pohledu to je podivuhodné. Je to prostě strašné. Naprosto nechápu zbednělost lidí – jak se může stát, že tu ještě vládne Babiš? Jako by společnost byla nemocná. Současná situace u nás i ve světě je neudržitelná, a jak říkám na přednáškách, blížíme se sociální singularitě.

To je co?

Janeček: To je globální změna, která může znamenat buďto totální krach a devastaci, jako války, nebo skokovou změnu dopředu. Souvisí to s technologiemi, decentralizovanou výpočetní kapacitou, umělou inteligencí...

Dejčmar: Karel věří, že lidskou hloupost nahradíme umělou inteligencí.

Janeček: Ne, tak to není. (smích) Ale věřím, že umělá inteligence může pomoci lidské chytrosti. To je rozdíl. Jeden z těch důvodů současné katastrofální situace je volební systém, jímž se lidé do politiky vybírají.

A jsme u vaší metody...

Janeček: Ano, už se to jmenuje Janečkova metoda a lidé díky ní mohou skutečně vyjádřit svůj názor. Například u prezidentské volby by to znamenalo, že kandidáti budou dělat předvolební koalice, podporovat jeden druhého. Proč? No protože aby mohl někdo vyhrát, musí získat nejen své fanoušky, kteří mu dají svůj první hlas, ale i ty, pro které je O. K. a dají mu svůj druhý nebo třetí hlas. Tato změna znamená kompletní otočku v dynamice demokratického procesu. Konkrétní příklad je občanská hra Prezident 21. Vy si myslíte, že samotný volební systém je příčinou současného stavu? Není problém někde jinde?

Janeček: Není příčinou, ale katalyzátorem. Způsob, jakým fungují demokratické volby, je dnes už nedostatečný. Je zjevné, že špatný volební systém prohloubí to špatné a potlačí to dobré.

Winkler: Andrej Kiska říká: Nevolávejte v lidech ďábla, protože se vám to vymkne z rukou. Naši vrcholní představitelé přesně pracují s tím negativním v lidech a to je velmi nebezpečné. To je, jako když vychováváte dítě – přirozeně se to pozitivní snažíte rozvíjet a to negativní korigovat. A Zeman s Babišem to dělají obráceně. Cítím, že máme zaděláno na prů*er. Nemám ale takovou víru v technologie jako Kája.

Dejčmar: Pojdme to uzavřít pozitivně. V dnešní době přehlcené informacemi je na každém z nás, co do své pozornosti pustíme. Žijeme v bezpečné zemi plné kreativních lidí, je tu svoboda, lze cestovat kamkoli. A díky internetu lze dělat globální byznys. To je nebyvalá situace. Žijeme ve skvělé době a je na každém člověku, co si z té překomplikované reality vybere, co na sebe nechá působit a co bude sám v sobě rozvíjet.

Jak vnímáte jeden druhého?

Dejčmar: Rád začnu. Libor je esence stability. Pořád dokola uplatňuje při pohledu na svět stejné hodnoty. A tím pádem ho divoká dynamika nemůže semlít. A Karel ušel ohromný kus cesty. Ve všem, co dělal, se snažil excelovat, do všeho šel s velkým přívalem energie a víry. Pořád zkouší něco nového, ale má to průsečík: snaží se dosáhnout úplného maxima. Uvidíme, jak dopadnou jeho současné sny.

Winkler: Já jsem hochy poznal po škole. Něco jsme spolu vybudovali a každý se dostal do pozice, kdy má před sebou hodně výzev. Václav je stabilní silná individualita, ale o Karla mám trochu obavy, to řeknu na rovinu, protože hodně věří lidem a bojím se, aby se obklopil těmi správnými.

Janeček: Václav byl vždy velmi chytrý, nyní vnímá společnost jako celek o hodně víc než dřív. Je to asi zranění. Libor je pořád stejný, byl dokonalý už od začátku.

A Tomáš Janeček, který tu s námi nemohl být, protože medituje v Indii?

Winkler: Je to hodně emoční člověk, našel si svoji cestu. U obou Janečků je emoční složka velmi silná. Hodně se hledají, tápou a Tomáš občas pochybuje, jestli to, co dělá, je správné.

Janeček: Brácha se posunul, je v pohodě, už se nehádáme, zlepšilo se to.

Winkler: Bylo jednoznačně dobře, že se rozešli a každý šel svou cestičkou. Bylo to zlehka bolavé, ale Tomáš už pochopil, že to bylo dobré rozhodnutí.

A close-up portrait of a middle-aged man with short, graying hair and a goatee. He is smiling slightly and looking towards the camera. He is wearing a light-colored, possibly white, collared shirt. The background is plain white.

Copak jsem sysel?

jak zajistit, aby na charitu šla podstatná část jeho pozůstalosti: „Nejspíš založím trust, u něhož bude nastavená strategie, kolik má jít na dobročinnost a kolik případně rodině.“

LIBOR WINKLER pochází z dělnického prostředí, v roce 1960 se narodil do ryze proletářské rodiny – jeho tatínek byl valčířem v Ostravě, a tak malý Libor vyrůstal na sídlišťích v Zábřehu a Porubě. Všem kolem ale bylo jasné, že z kluka, který trávil spoustu času v planetáriu a v knihovně nad astronomickými publikacemi, nevyroste žádný úderník. Po gymnáziu dokonce nenastoupil ani na báňskou univerzitu, jak by rodný region a jeho historie velely, ale na brněnskou zemědělkou, kde ho nejvíce zajímala genetika a fyziologie rostlin.

„Hned po škole jsem přešel do výzkumáku, takže s reálným zemědělstvím jsem nikdy neměl nic společného,“ vzpomíná na své první zaměstnání. Vědeckým pracovníkem byl mezi lety 1984 a 1991, věnoval se modelování pohybu vody v krajině: „Hodně mě to otáčelo k počítačům, měl jsem proti starším vědcům velkou výhodu, že jsem se naučil programovat a mohl si rychleji a efektivněji zpracovávat data. Vzal jsem si takhle údaje z různých meteostanic a skládal si z toho třeba časové řady.“

Právě výpočetní technika způsobila, že Winkler nakonec brzy po revoluci opustil slibně rozjetou vědeckou kariéru a přešel do komerční sféry – bývalý kolega z výzkumného ústavu mu nabídl, aby nastoupil do Agrostavu Hustoče jako šéf IT a vybudoval tam firemní informační systém. „Byl jsem tam v roce 1992 a už nikdy jsem nepracoval tak jako tam. Napsal jsem systém celý sám včetně podnikové banky,“ říká technologický nadšenec, který už ale dávno nedrží krok s dobou: ještě před měsícem, než ji na horách ztratil, používal tlačítkovou nokia a doma má starý linuxový počítač, na kterém

Kariéru začínal ve výzkumáku, dnes oceňuje špičkové vědce. Byl jedním z prvních makléřů, nyní řídí finanční skupinu RSJ. Na charitu rozdělil desítky milionů, svým dětem ale raději moc peněz nedává. Takový je Libor Winkler – vášnivý cyklista a programátor samouk.

LUBOŠ KREČ, FOTO: JANA JABŮRKOVÁ A JIŘÍ TUREK

Na zastávku Sídlíště Barrandov to má asi 10 minut chůze. Každé ráno tam nasedne do tramvaje číslo 5 a po půl hodině jízdy vystoupí u Masarykova nádraží, odkud přejde do své ředitelské kanceláře ve čtvrtém patře Florentina. „Já ani nemám řidičák, akorát bych se někde za volantem zamyslel a způsobil nehodu,“ směje se Libor Winkler, akcionář a řídicí partner finanční skupiny RSJ. A dodává: „Řidičák nemá ani manželka. My i na dovolenou nejraději cestujeme vlakem. Nebo letadlem a pak po zemi veřejnou dopravou, ta je stejně nejlepší, v ní danou zemi a její lidi nejlépe poznáte.“

Libor Winkler, který v polovině září oslavil osmapadesáté narozeniny, se od jiných bohatých podnikatelů v ledascem liší a rozhodně patří k těm nejcivilnějším – bydlí v řadovém domku, který je na hony vzdálený vilám, jež navrhují lidem z byznysu Petr Kolář nebo Jakub Cigler. Jelikož neumí řídit, nemá garáž a v ní Mercedes S, natož bentley nebo maserati, obleky si kupuje konfekční, ale nejčastěji ho potkáte v obyčejných černých džínách, neformální košili a svetru. A naprosté většině těch nejbohatších

se vymyká ještě jednou věcí: zbožňuje filantropii.

„Jako fyzická osoba rozdám na charitu mezi 10 a 15 miliony korun ročně. Nerozumím, proč to pro řadu lidí, kteří by mohli dávat mnohem víc, není normální. Darovat je smysluplné, nemá cenu slyšet,“ podivuje se Winkler s tím, že RSJ prostřednictvím své nadace jen loni rozdělilo na dobročinnost dalších bezmála 17 milionů korun, převážně na projekty související s výchovou a vzděláváním dětí. To je sice relativně málo při srovnání s vysokými desítkami milionů korun, které plynou do nadací z Agrofertu nebo PPF, jenže RSJ je o několik řádů menší podnik. A totéž platí při srovnání osobního majetku Winklera s Petrem Kellnerem nebo Andrejem Babišem.

Podnikatel, který si v RSJ vydělal hodně přes miliardu korun, je jedním z mecenášů nového Deníku N, podílí se na chodu nadace Neuron, která odměňuje špičkové vědce, spolu s Leošem Válkou, Karlem Janečkem a Václavem Dejčmarem založil galerii DOX a asi nepřekvapí, že obdivuje Šimona Pánka a to, co se mu podařilo vybudovat z Člověka v tísni. Po vzoru Warrena Buffetta a Billa Gatese a jejich iniciativy Giving Pledge také přemýšlí,

si i dnes pro pobavení občas napíše nějakou aplikaci, jen ne v moderních programovacích jazycích.

Raná 90. léta přinesla něco ještě mnohem dynamičtějšího a dobrodružnějšího než kódování firemních systémů – kapitálové trhy: „Jak se rozjela kuponová privatizace, chytlo mě to.“ V roce 1993 se proto z Libora Winklera stal certifikovaný makléř a ze světa financí už nevystoupil. Na zbytek 90. let zakotvil v brokerské kanceláři Katanek Securities, kterou založil Jiří Nekovář, dnes uznávaný daňový poradce. „Libor prochází celou historií kapitálového trhu v České republice. Byl jedním z prvních čtyř uchazečů o složení makléřské zkoušky, kteří v roce 1993 uspěli. Řadu let byl hlavním makléřem mé firmy a měl velkou zásluhu na jejím zrození a fungování,“ hodnotí Nekovář svého kamaráda a bývalého zaměstnance.

V roce 1999 se ovšem jejich cesty rozešly. Nekovář burzovní sekci uzavřel, protože se rozhodl orientovat výhradně na poradenství, a Winkler, kterému nevyšel domluvený nástup na partnerskou pozici v HB Capital, byl rázem na profesní křižovatce: „Kritika fungování kapitálových trhů byla oprávněná. Já jsem ale měl zkušenosti i z obchodování na americké burze a věděl jsem, že to má potenciál, že to jednou může být transparentní byznys. Chtěl jsem tomu dát šanci.“

Tak jako mnohokrát předtím i potom mu pomohla náhoda. Na kurzech angličtiny narazil na Tomáše Janečka, dali se do řeči a rychle zjistili, že se dobře doplňují – jeden měl firmu s licenci obchodníka s cennými papíry, ale postrádal člověka, který by mu s ní pomohl, druhý zase sháněl někoho se společností, přes níž by se i nadále mohl věnovat makléřství. „Tomáš byl plný energie, potkal jsem i Karla, který byl také nadšený. Navíc měl svůj systém pro oblast finančních derivátů a já si říkal, že bychom mohli mít třešničku na dortu.“ Na sklonku roku 1999

se Libor Winkler stal akcionářem RSJ a ve firmě má dodnes zhruba 15 procent.

WINKLERŮV PŘÍCHOD ale neznamenal automaticky dobu hojnosti, naopak RSJ ještě několik dalších let spíš živořilo, než expandovalo. A mohlo v podstatě kdykoli zkrachovat, protože nemělo žádné rezervy a pracovalo s veškerým svým kapitálem. „Byl to boj o život, jak se říká, jeli jsme hranu,“ vzpomíná trojnásobný otec a trojnásobný dědeček na první roky milénia. V Česku padla IPB a zároveň dobíhala privatizace bankovního sektoru, v Americe praskla internetová bublina, následně přišel šok z teroristických útoků z 11. září 2001. Domácí i mezinárodní kapitálové trhy byly pod velkým tlakem a parta z RSJ se na nich chtěla prosadit s pár set tisíci eur, víc neměla: „Na začátku jsme dě-

MÁME VE FONDECH ZHRUBA 10 MILIARD KORUN. OTEVŘELI JSME SE I NĚKTERÝM INVESTORŮM MIMO RSJ.

lali i dražby obchodních podílů, chytali jsme se čehokoli, co licence umožňovala, potřebovali jsme firmu udržet v chodu. Vždycky mě lákal asset management a finanční deriváty, ale abychom to mohli dělat, potřebovali jsme nejdřív vydělat peníze.“

Aby firma mohla začít obchodovat s deriváty, které si lze představit třeba jako sázky na to, jakou hodnotu v určité době budou mít některé komodity, měny nebo jak vysoké budou úrokové sazby, potřebovali Winkler a spol. derivátovou licenci. To ovšem vyžadovalo navýšit základní kapitál na 27 milionů korun, a tak se obrátili na Václava Dejčmara, jenž už předtím RSJ nějaké peníze svěřil, zda by nepomohl. Z toho se tak stal jejich první a zároveň poslední ryze finanční investor.

První úspěšné nasazení počítačových algoritmů, které dělají stejnou práci jako finanční analytici, jen mnohem rychleji, přišlo v roce 2002. Ten pravý zlom ale nastal až o další tři roky později, kdy se RSJ stalo prvním významným východoevropským makléřem na londýnské derivátové burze Liffe. Tam a později i na burzách v Chicagu nebo ve Frankfurtu získalo status takzvaného tvůrce trhu, který funguje tak, že dává objednávku na nákup a zároveň na prodej určitého derivátu s fixní cenou a tím zajišťuje odbyť pro další účastníky burzy. Burza pozice tvůrců trhu podporuje tím, že jim účtuje minimální poplatky, čímž vzniká i přes nízké rozdíly v prodejních a nákupních cenách prostor na zisk právě tím, že těch obchodů dělají ohromné množství. Počítače prodávají a kupují v setinách sekundy, RSJ ročně zúčtuje transakce na úrovni ně-

kolika miliard (jednička a 15 nul) korun. Výnos z těchto transakcí si mezi sebe dělí akcionáři firmy prostřednictvím investičního fondu, v posledních 10 letech to stabilně bývá kolem miliardy korun. RSJ pracuje výhradně s penězi svých majitelů, akcionáři tak nesou veškeré riziko u těchto vysoce riskantních operací.

Účetní závěrka společnosti za loňský rok uvádí zisk 100 milionů, to jsou převážně peníze z poplatků, které firma účtuje svým akcionářům, resp. fondu, přes který investují. Mezi akcionáři je i nadále největším Karel Janeček s více než 21 procenty, následuje Winkler zhruba s 15 procenty, 10 a více procent ještě mají Dejčmar a trojice partnerů, kteří do firmy přišli po roce 2005: Michal Šaňák, Bronislav

Kandrik, Anton Tyutin. To jsou zároven lidé, kteří mají na chod RSJ spolu s Winklerem aktuálně největší vliv a bude na nich, kam se firma dál rozvine.

Libor Winkler, který se po odchodu Karla Janečka z aktivního řízení firmy v roce 2012 stal její hlavní tváří a postavou, přiznává, že ne ve všem se s novou generací partnerů, jinak mimořádně schopných, shodne – řeč je o investičních fondech. Winkler je začal budovat po roce 2010, naplno se jim však věnuje až poslední tři roky: „Každý z nás už měl tehdy vydělané nízké stovky milionů korun a dávat je zpět do algoritmičského obchodování nemělo cenu, protože v tom je to efektivní jen do určité výše vloženého kapitálu. Když navíc žijete řadu let v celkem velkém riziku, je fajn část peněz odložit jinam.“

Původní Winklerova idea byla, že fondy by spravovaly kompletní majetek svých majitelů, to se ale postupem času ukázalo jako iluzorní, každý z nich, včetně těch mladších, si chtěl část prostředků obhospodařovat po svém. Ostatně s takovým Michalem Šaňákem je Winkler spolumajitelem vyhlášené pražské restaurace Field, která už po roce fungování dostala předloni michelinskou hvězdu.

I přes to, že se investiční fondy nakonec rozvinuly trochu jinak, než to Winkler plánoval, a dodnes musí některé kolegy přesvědčovat, jak je dál rozvíjet, je stopa RSJ na českém investičním trhu poměrně velká – svěřilo stovky milionů venture kapitálovým expertům z Credo Ventures, ve velmi pokročilé fázi má projekt na získávání lithia z vytěžené hlušiny na Cínovci, investuje do biotechnologických firem, na Zanzibaru postavilo luxusní hotelový resort Zuri, je aktivní v nemovitostech.

„Máme ve fondech zhruba 10 miliard korun včetně nějakého bankovního spolufinancování. Otevřeli jsme se i některým investorům mimo RSJ,

jsou to ale výhradně lidé, s nimiž se známe a s nimiž si rozumíme,“ vysvětluje Winkler a přidává konkrétní jména: se zakladateli Avastu Eduardem Kučerou a Pavlem Baudišem koupili administrativní centrum Enterprise na pražském Pankráci, bratři Walachovi, kteří získali miliardy z prodeje firmy Walmart na potravinové doplňky, zase investovali do fondu RSJ Logistic. Podílejí se také na výstavbě bytových domů a kanceláří v Bratislavě a Praze, jejich partnery v těchto projektech jsou přední developerské skupiny YIT nebo Finep.

Mediálně hodně známý je i plánovaný apartmánový dům na rohu Revoluční ulice v centru Prahy, který pro RSJ navrhla Eva Jiřičná a který naráží na odpor některých lidí i magistrátních úředníků: „Evě Jiřičné bude příští rok 80 let, tak doufám, že jí k narozeninám dáme dárek v podobě stavebního povolení.“

SVĚT PRIVATE EQUITY je zjevně něco, co Libora Winklera baví. Zdůrazňuje, že prioritou je pro něj nadále RSJ a finanční trhy, ale ani jeho investice mimo skupinu nejsou zanedbatelné. Když se jeho původní záměr začal rozpadat a jednotliví akcionáři firmy si postupně rozjížděli vlastní investiční iniciativy, udělal to samé i on. Coby milovník umění, který však jeho nákup chtěl svěřit odborníkům, rozjel investiční fond Pro Arte, jenž má dnes v portfoliu obrazy Toyen, Františka Kupky nebo Josefa Šímy. Ale nejen to.

„V roce 2011 mě oslovil můj kamarád a spolužák z gymnázia Michal Fuciman, že bychom mohli koupit v insolvenčním řízení jednu fabriku v Ostravě,“ popisuje Winkler svou největší ryze privátní investici. Společnost Smart Trading Ostrava, která vyrábí například skříně pro telekomunikační zařízení, převzali Winkler s Fucimánem v hodně špatném stavu, ale dnes má přes 300 zaměstnanců a její hrubý zisk loni přesáhl 50 milionů korun.

Strojírenský průmysl Winklera hodně zajímá, na tuto oblast se chce víc zaměřit i v rámci RSJ fondů. Osmapadesátiletý byznysmen byl loni u vzniku Českého průmyslového holdingu, což je skupina investorů, kteří hodlají kupovat perspektivní továrny. Jejich první akvizicí byla letos děčínská firma Karned Tools s ročními tržbami 150 milionů korun. Zakladateli ambiciózního spolku jsou podnikatelé z okruhu Prague Business Clubu, kromě Winklera například bývalí partneři zdejší pobočky KPMG František Dostálek a Jan Žůrek nebo uznávaný kybernetik Vladimír Mařík.

„Vyznávám princip trojnožek, to je moje filozofie,“ natáhne se Libor Winkler nad stůl v zasedačce RSJ symbolicky pojmenované Zanzibar kvůli hotelu, který tam firma postavila. „Jedna noha je byznys, v mém případě RSJ a investiční fondy. Druhou nohou jsou projekty s kladnou nulou, kde neočekávám, že se mi vrátí moje investice, ale měly by být provozně soběstačné. To byly investice do vinařství na Moravě i v Čechách či do vinoték Vinograf,“ pokračuje Winkler. „A třetí nohou je charita, tam počítám třeba Deník N.“

A co rodina? Libor Winkler zvažní, hned se ale zase rozesměje a se stále silným severomoravským přízvukem prohlásí, že svým dvěma synům a dceři dává jen zlomek toho, co z jeho účtů míří na dobročinnost. Výjimkou je vzdělání, ovšem ne že by děti posílal na prestižní, drahé univerzity, ideální prý je, když potomci vyjedou během střední školy na rok třeba do USA.

A není u vnučat už méně přísný? „Nevím, možná. I když je fakt, že vnuka teď asi dáme do soukromé školky, do Duhovky Tomáše Janečka. A to teda není levné. Má to na starosti manželka, ostatně jako všechno u nás doma. Nebyť jí, neseděli bychom tady. Snášela hodně nepohodlí, když já budoval kapitalismus.“

A close-up portrait of Václav Dejčmar, a man with short brown hair and blue eyes, wearing a white shirt. He is looking slightly to the left of the camera with a neutral expression.

**Móda, burzy,
beton, galerie,
filmy... Věcí,
do kterých
Václav Dejčmar
investuje
svůj čas a své
peníze, je
opravdu hodně.
Může si to
dovolit, protože
téměř před
20 lety podlehl
euforii a energii
Karla Janečka
a investoval do
jeho firmy.**

LUBOŠ KREČ
FOTO: JIŘÍ TUREK
A JANA JABŮRKOVÁ

Ve své moci

Peníze, které Václav Dejčmar vložil do RSJ – nejprve jako klient, později jako investor –, byly jeho nejlepší investicí. Zajistily jej do konce života. Na rozdíl od bratrů Janečkových a Libora Winklera se ale dvačtyřicetiletý Dejčmar nikdy nezapojil do každodenního chodu firmy. Jen se nárazově angažoval v některých projektech, na nichž se RSJ podílelo.

To platí i dnes, kdy ve firmě zůstává desetinovým podílníkem. „Já nikdy neměl touhu jít dělat třeba analytika nebo tradera, ačkoli jsem vystudoval VŠE. Mým zájmem není vydělávat peníze. Mě zajímá výzkum reality,“ říká plavovlasý muž, jehož paleta zájmů a koníčků připomíná renesanční mistry – stojí za úspěšnou galerií moderního umění DOX, patří mu modelingová agentura Czechoslovak Models, investuje do startupů a je pevnou součástí komunity, kterou někteří nazývají pražská kavárna.

Požádali jsme ho proto, aby nejen zavzpomínal na svou byznysovou cestu, ale aby také svými slovy popsal, jak přemýšlí o životě, o módě či o tom, čemu má cenu věnovat pozornost.

O POČÍTAČÍCH

Už jako malý jsem absolvoval matematické olympiády a od dětství jsem programoval. Jako teenager jsem byl dokonce několik let redaktorem časopisu Chip. Svůj první počítač, osmibitové atari z Tuzexu, jsem dostal ještě v 80. letech, když mi bylo deset. Rodiče paradoxně neměli k technice žádný vztah, počítačově zaměřený jsem byl v rodině jediný.

Táta byl lesní inženýr a máma ekonomka, ale podporovali mě v mých zálibách. Počítače vnímali jako užitečný koníček, který by se mohl jednou v budoucnu zúročit. Spolu se mnou uvěřili, že počítače způsobí disruptivní společenskou změnu, jak by se řeklo dnešním jazykem.

O PODNIKATELSKÝCH ZAČÁTCÍCH

Jednou z prvních věcí, kterým jsem se podnikatelsky věnoval, byl server Mageo. Naprogramoval ho technicky nesmírně invenční kolega, se kterým jsem se seznámil tak, že jsem s ním dělal rozhovor pro zmiňovaný časopis Chip. Měli jsme firmu, kde jsme svým způsobem provozovali předchůdce Facebooku. Uživatelé měli ikonky, navazovali přátelství a zakládali moderované diskusní skupiny. Ale v 90. letech taková služba působila trochu jako zjevení. Na rozdíl od Seznamu, který vznikl ve stejné době, jsme svůj produkt bohužel neuměli obchodně uchopit, takže se z toho velký byznys nikdy nestal. Přesto tenkrát mělo Mageo ohromnou návštěvnost. Na začátku šlo o velmi zajímavé lidi z univerzit, Akademie věd nebo z velkých firem, protože internet v domácnostech nebyl. K síti se dostali většinou jen vzdělání a inteligentní lidé. Diskuse tam byly radost. Do reklamy na internetu nesměřovaly skoro žádné peníze a sociální sítě vypadaly jako úplná avantgarda. Nicméně jsem tak vydělal svůj první kapitál a následně založil standardní firmu, která vyvíjela software a aplikace.

O CESTĚ K RSJ

Já i Karel jsme oba chodili na matematické Gymnázium Wilhelma Piecka v Praze, to byla svého času velmi dobrá škola. Ale Karel je starší, takže přímo ve třídě jsme se nikdy nepotkali. Seznámili jsme se až později, když už jsem studoval VŠE. Karel byl tehdy zrovna v Čechách a dohromady nás i s Tomášem dal jeden společný kamarád. Když jsme se potkali, já už podnikal v IT a Janečkovici rodina měla spolu s Liborem Winklerem firmu s licenci na obchodování s cennými papíry.

Karel tehdy přišel s pár stránkami matematických formulí, které představovaly originální strategii na obchodování s finančními deriváty. Byl si jist, že

bude nesmírně výnosná. Princip přitom nebyl příliš komplikovaný a mně se na tom líbila inovativnost a určitá drzost, se kterou plánoval do investování jít. Naše spolupráce ale nezačínala tak, že bych byl rovnou spolujednatel. Stal jsem se nejdřív klientem, který uvěřil vizi Karla a jejich rodinné firmě svěřil peníze. Šlo o nízké miliony korun, se kterými se však už dalo začít obchodovat.

První obchodní systém, kam směřovaly moje počáteční peníze, nebyl úspěšný. Ale díky této zkušenosti se ukázalo, kudy lze pokračovat dál, takže i první neúspěch byl vlastně úspěch. Já jsem navíc Karla poznal jako člověka, který má tah na branku a velmi specifický vztah k riziku. Pozoroval jsem ho třeba, když hrál blackjack. Pokud běžný člověk přijde o peníze, obvykle projevuje lítost. Ale Karel byl jiný. Pamatuji si, jak u stolu v Las Vegas prohrál téměř všechno, co měl. Na studenta šlo o celkem hodně peněz. Nějak si ode mě dokonce i půjčil. Ale on odcházel nadšený. Byl si jist, že hrál senzačně a z hlediska statistiky měl pouze několik směrodatných odchylek smůly. Těšilo ho, že všechno udělal správně a pouze náhoda způsobila, že neodchází s kapsami plnými peněz. Nepochyboval, že kdyby měl víc prostředků a mohl pokračovat ve hře, skončil by nakonec v zisku.

O MÓDĚ

Někdy v nadsázce říkám, že fashion vnímám jako druh sociálního výzkumu. Móda je o snech, estetice, kreativitě, vyjádření se, ale také o iluzích, manipulaci a marketingu. Najdete tam spoustu přesahů, které – pokud nejste v té oblasti aktivní – není snadné pochopit. Móda je univerzální komunikační jazyk a formuje společnost stejně jako design nebo architektura. Nemůžete před ní utéct, i když vás nezajímá. Svět fashion má samozřejmě také úzké spojení s reklamou a s tím, jak se překládají

kontexty světa. Bohatství a západních ideálů masám. Ovlivňuje, jak budou vypadat časopisy či výlohy. Jde o druh práce s vědomím lidí. Ať ve smyslu inspirace, nebo manipulace.

O POLITICE

Před mnoha lety jsem natočil poměrně úspěšný celovečerní film „Ryba smrdí od hlavy“ o psychopatech. Rozebírá se tam, proč prostředí politiky tolik přitahuje osobnostně poškozené jedince. Od té doby zastávám názor, že by kandidáti na politickou funkci měli dobrovolně zveřejňovat nejen soupis svého majetku, jak je tomu dnes, ale také své psychologické testy. Ať nadále kandiduje kdokoli, ale ať je alespoň známé, co je zač.

Dnes už se moc neholduje hlubokému myšlení. Soudy o složitých

O TOM, ČEMU VĚNUJE POZORNOST

Jak čemu a jak kdy. Před rokem jsem pomáhal dokončovat svůj další celovečerní film „Bufo Alvarius – The Underground Secret“ o nejsilnějším přírodním psychedeliku na světě. Před půl rokem jsem se intenzivně věnoval hlavně dokončení resortu Zuri na Zanzibaru, který se otevřel v červenci. Postavit hotel v Africe byl mnohem náročnější projekt, než jsem si původně myslel. Do RSJ jsem přišel s touto myšlenkou já, tak jsem se až do poslední chvíle snažil ladit detaily. Uniformy pro personál od návrhářky Denisy Nové, bar od Davida Černého... Bylo toho dost a stavba nabrala zpoždění. Jsem rád, že koncept je nakonec úspěšný.

V posledních týdnech jsem také řešil firmu Gravelli, do které jsem před

angažuju. Myslím, že mám schopnost kombinovat entuziasmus a snění s realistickým pragmatismem. To spousta lidí neumí. Udržovat si pohled zvenku má navíc své výhody.

O DROGÁCH, KTERÉ LÉČÍ

Za jednu z neprávem zanedbávaných možností, jak zkoumat realitu, pokládám výzkum vědomí. Speciální kapitola pak tvoří změněné stavy vědomí, kdy se člověk dostává na samotnou hranu toho, co lidská zkušenost umožňuje. Tyto zážitky souvisí s výzkumem psychedelik, který se po dlouhém zákazu znovu rozjel na celém světě. Osobně vidím v asistované psychedelické terapii ohromný potenciál.

Mozek se během takového zážitku vrací do stavu entropie. Popojují se centra, která spolu původně nekomunikovala. Pro dnešní dobu je přítomné nové a odvážné uvažování nesmírně důležité. Česko má v tomto ohledu zajímavé postavení, protože náš rodák Stanislav Grof je proslulým odborníkem na změněné stavy vědomí a pro své pacienty vyvinul metodu holotropního dýchání. Ta má nemalý léčebný potenciál u lidí s depresemi a úzkostmi, což je kruciózní zjištění, protože v západní společnosti dramaticky roste spotřeba antidepresiv.

O ABSOLUTNÍM LUXUSU

Nevím, kde budu za pár let. Už nemusím dělat nic. Ale tak to určitě nedopadne. Úspěch pro mě je pocit z cesty životem. Když si splníte rozmanité sny, pochopíte, že nejdůležitější bylo nakonec poznání sebe sama, které jste po cestě udělali. Ideální odměnou je pak lepší zakotvení v přítomnosti. Mysl v klidu, bez tlaků, představ a očekávání. V tu chvíli vás teprve můžou začít věci samy překvapovat. Moment překvapení má pro mě dnes větší hodnotu než plánování. A tak už si žádné plány nedělám. Což je absolutní luxus.

NEDĚLNÍ PŘÍLOHA NEW YORK TIMES OBSAHUJE VÍC INFORMACÍ, NEŽ MOHL ČLOVĚK V 18. STOLETÍ ZÍSKAT ZA ŽIVOT.

tématech jsou rychlé a povrchní. Rozhodují mediální kauzy, propracované analýzy voličů, sofistikovaný marketing. Demokratické volby dnes jako by z oka vypadly soutěži Miss – líbí, nelíbí. Velmi se bojím, že se vlády v politice ujme iracionalita, jak už se to přihodilo v minulosti. Dnešní vývoj je daný zrychlováním času a ohromným množstvím produkováných informací. To je velké novum, takže člověk, jehož genetická výbava ani mentální kapacita se nemění, se v takovém rybníce pohybuje úplně jinak. Nedělní příloha New York Times prý obsahuje víc informací, než mohl získat vzdělaný člověk v 18. století za celý život. A jak dobře vědí odborníci na komunikaci, konzument médií se proti záplavě informací chrání zapomínáním. Za pravdivou bere nejčerstvější zprávu.

časem vložil nějaké peníze. Po letech zkoumání, co všechno lze dělat s betonem jako materiálem, nastala doba překlomit firmu z pozice startupu do většího podniku. To je zajímavá výzva, Gravelli dělá krásné věci. Když jsem tam koupil podíl, nechal jsem firmu asi dva roky být, aby se ukázalo, co všechno dovede. Teď přišel čas, aby začala růst a fungovat na plné obrátky. Uvidíme, zda se se svými produkty dokáže mezinárodně uplatnit.

O SVÝCH INVESTICÍCH

Jsem primárně investor a dobré věci ideálně fungují samy. U Fashion Weeku, Czechoslovak Models, galerie DOX i dalších projektů spoléhám na sehraný tým. Ale neustále si o všem udržuji přehled, a pokud může být moje přítomnost někde ku prospěchu nebo se objeví větší problém, rád se

**Matematik.
Filantrop.
Miliardář.
Milovník.
Skokan.
Závodník.
Mecenáš.
Karbaník.
Bojovník.
Obchodník.
Snílek. Podivín...
Karel. Janeček.**

MICHAEL MAREŠ
FOTO: JANA JABŮRKOVÁ, JIŘÍ TUREK

21 životů

Kancelář Karla Janečka je stejně pestrobarevná jako jeho život. Fotka Václava Havla s věnováním, barvami hýřící buddhistické mandaly, podepsaná raketa Rogera Federera, trofeje, zarámované články a na stole klávesnice ergonomicky zlomená vejpuř.

Je skoro 11 hodin dopoledne a Janeček s typicky rozcuchanými vlasy a dvacetiminutovým zpožděním právě dorazil do práce. Včerejší sraz se spolužáky ze žižkovské základky se trochu protáhl, a tak se místo pravidelné ranní gymnastiky radši dospal.

Bradla, žíněnky a kozy ale jinak patří k jeho gymnastické rutině – prakticky denně chodí cvičit do oddílu SK Hradčany. V něm je spolumajitelem a mecenášem výstavby nové haly, respektive soustavy tělocvičen na špičkové úrovni. „Takové jsou ve světě jen ve vrcholových sportovních střediscích. Ale žádné z nich nemá takovou polohu – vždyť my jsme nějakých 300 metrů od Pražského hradu,“ vypráví Janeček zapáleně.

Se stejnou vervou vám ovšem bude popisovat kterýkoli z 21 milionů projektů, do kterých se pustil. V jeho 45 letech má jeho pracovní i osobní život mnoho vrstev, jež daleko přesahují zjednodušený obrázek, který v seriózních médiích za poslední léta vznikl o obchodování na burze s firmou RSJ a v bulvárních o jeho mnohoženství.

Díky milostným a adrenalinovým eskapádám, vydělaným penězům a boji proti korupci patří mezi nejznámější podnikatele u nás. Na druhou stranu jen málokdo doopravdy chápe podstatu jeho byznysu, a už vůbec nikdo by nedal dohromady kompletní soupis jeho filantropických a dalších aktivit.

Janeček na to má ve své kanceláři tahák – stačí se otočit na křesle a na stěně vidí obří kresbu stromu, který dostal jako dárek ke svým 43. narozeninám (takže ani na tom stromě není

vyobrazené úplně vše). Tohle listnaté CV má kořeny ze vzdělání (ZŠ Lupáčova, Gymnázium Wilhelma Piecka, matfyz, Bradley University, Carnegie Mellon University), kmen z tradingové společnosti RSJ a korunu plnou projektů, které Janeček buď sám rozjel, nebo je financuje a rozvíjí.

Od Nadačního fondu proti korupci přes ceny Neuron, uměleckou galerii DOX, startupový inkubátor UP21, letecký simulátor Pilot21, kryptoměny, pěstování konopí, luxusní resort na Zanzibaru až po největší vášeň – revoluční volební systém D21, nedávno přejmenovaný na Janečkovu metodu.

„Tomu kmenu dnes věnuji naprosté minimum času, v průměru bych to odhadl na jednu hodinu týdně,“ přiznává s tím, že mu byznys vlastně ani nechybí. „Aktivit, které mě naplňují, mám tolik, že mi nevadí, že jsem z toho vypadal.“

BYLO MU PĚT LET a už věděl, že chce být matematikem, stát se profesorem na matfyzu a dělat vědu. „Těšil jsem se, až budu dospělý, dětství mě

měl dobrý důvod – potřeboval nutně peníze. Sametová revoluce totiž nebyla jedinou věcí, na které se s rodiči nemohl shodnout..

U Janečkových se vždycky ve volném čase hodně makalo. V pátek hned po škole se nasedlo do auta, jelo se do Krkonoš na chalupu, tam se dřelo od jitra do tmy, jídlo se ohřívalo v ešusu a domů se vracelo v neděli v noci. „Byly to galeje, otec byl v tomhle směru extrémista. Úplně jsem to nenáviděl,“ vzpomíná Janeček.

Vyhrocené vztahy kulminovaly o jeho 18. narozeninách, kdy řekl, že s galejemi končí a nebude pracovat. Rodiče na to: O. K., ale budeš doma platit nájem.

Janeček tak vyrazil na brigády (například prodával zmrzlinu nebo pracoval jako elév – matematický analytik v Komerční bance) a také rozjel vlastní byznys. Na hlavním nádraží prodával ve stánku knížky, posléze přisedlal na jejich distribuci a zásoboval vlastní kamelety. To celé ještě před maturitou. „Jasně jsem viděl, že chci mít prachy. Protože mi bylo jasné, že bez nich ne-

V 18 LETECH ŘEKL JANEČEK RODIČŮM, ŽE S DOMÁCÍMI GALEJEMI KONČÍ. ONI NA TO: O. K., ALE ODE DNEŠKA PLATÍŠ NÁJEM.

nebavilo,“ vzpomíná Karel Janeček na mládí v Plzni, odkud se v šesti letech přestěhoval s rodinou do Prahy. V exaktních vědách vždycky vynikal a v matematické komunitě také přičichl k disentu, což byl přesný opak světa, v němž žili oba jeho rodiče (oba působili v režimních strukturách a otec pracoval pro I. správu StB – více o tom píšeme v profilu Tomáše Janečka na straně 64).

Hned po 17. listopadu se Janeček, tehdy ve třetáku na gymnáziu, zapojil do studentských stávek a také do budování kapitalismu. K tomu druhému

může mít člověk opravdovou svobodu. To je nutná podmínka.“

Matematické nadání mu v tom pomáhalo už odmala, když obehřával spolužáky v mariáši a tarokách, jako starší pak v blackjacku (i svou první manželku vzal na první rande do kasina).

Právě na této karetní hře, kde se snažíte trefit hodnotu 21, vydělal první milion. Ovšem ne samotným hraním, nýbrž prodejem softwaru profesionálním hráčům. V roce 1995 napsal počítačový program Statistical Blackjack Analyzer, který prováděl tzv.

Monte Carlo simulace – jinými slovy napodoboval reálnou hru. Ale aby nedošlo k mýlce, člověk nehrál proti stroji. „Počítač hrál sám se sebou, simuloval třeba 100 tisíc her najednou a na konci vám vyhodil statistiku, a umožnil tak optimalizovat herní strategie,“ popisuje Janeček program, který byl devětkrát rychlejší než nejlepší konkurence.

Úplně původně ho vyvinul sám pro sebe, protože se blackjack stal při studiích v Americe vítaným zdrojem obživy. Z lodě, která na řece Illinois fungovala jako plovoucí kasino, ho po několika týdnech hraní vyhodili, protože počítal karty a využíval další zakázané figle. (Podobný osud ho potkal i v několika kasinech v Las Vegas.) I tak ale hojně rozmnožil své skromné stipendium, které činilo pouhých 130 dolarů na měsíc.

Tou dobou už se v Praze rozběhlo burzovní obchodování pod hlavičkou

Uběhlo několik let a Janečkova pozornost (a manželství) se začala rozpadat do mnoha vedlejších aktivit. Postupně se jich nabalilo tolik, že odchod z výkonného managementu RSJ se stal nevyhnutelným. Janeček začal věnovat čas, energii a peníze zejména boji proti korupci, podpoře vědců, protestování proti Klausově amnestii a snaze vyčistit politiku od „zlojedů“.

S hnutím Pozitivní evoluce začal objíždět republiku, ovšem jeho snaha vyzněla do ztracena. „Byl to jasný neúspěch. Kvůli změně volebního systému by se nikdy nezvedla občanská vlna, jak jsem tehdy doufal,“ přiznává zpětně výstřední matematik, který se upnul ke změně volebního systému. Jeho nápad spočívá v tom, že dáváte hlasy více kandidátům a také můžete dávat hlasy proti.

Vedle toho rozjel firmu D21, která funguje jako propagační nástroj pro volební metodu a obchoduje s hlaso-

padně posledními prezidentskými volbami). Janeček se ovšem nevzdává: „Zájem je velký a čas příhodný. Hodně lidí ve světě si uvědomuje, v jaké kritické situaci se v politice nacházíme, obávají se budoucnosti a chtějí naslouchat.“

Na konci října pořádala skupina Američtí přátelé České republiky ve Washingtonu slavnostní večeři a do uzavřené skupiny 14 lidí si mezi tamní politické influencery – demokraty i republikány – pozvala i Janečka. Ptali se ho na jeho volební metodu a Madeleine Albright na konci večera českému podnikateli řekla, že revoluční systém by se ideálně hodil pro americké primárky. Ty jako vnitrostranické hlasování nepodléhají ústavě, takže by bylo mnohem jednodušší ho tam uvést do praxe. Ale nasazení Janečkovy metody na reálné parlamentní nebo prezidentské volby? To vypadá jako běh na dlouhou trať. Její autor ale neztrácí optimismus. „Neříkám, že to bude hned příští rok, ale do 21. 12. 2021 to bude.“

JANEČEK SE DO ČÍSLA 21 ZAMILOVAL, RESPEKTIVE JE JÍM ÚPLNĚ POSEDLÝ. KDYŽ O NĚM ZAČNE VYPRÁVĚT, NEUMÍ PŘESTAT.

RSJ. Pokud se ptáte, co ta zkratka znamená, budete zklamaní - nic. Janečkův otec koupil stejnojmennou firmu jako prázdnou schránku od svého dřívějšího zaměstnavatele. Tehdy čerstvě dvacetiletý Karel potřeboval zastřešení pod RSJ z jednoduchého důvodu: aby při obchodování na pražské burze a RM-Systému nemusel platit broker-ské poplatky.

On sám byl sice nositelem myšlenky a hlavním motorem, v prvních pěti letech se však firmě věnoval kvůli studiím v USA pramálo, mezitím ji vedl jeho bratr Tomáš. Naplno se do RSJ vrátil až v novém tisíciletí, kdy se obchodování firmy rozvíjelo na zahraniční burzy a finanční deriváty.

vací platformou. Nabízí ji školám, organizacím i městům pro takzvané participativní rozpočtování – tedy hlasování, v němž občané rozhodují o rozdělení peněz z městské kasy. Už ji používají například v New Yorku, Brně, Říčanech či několika francouzských městech, ovšem samotná firma D21 zůstává byznysově v minusu.

To se Janečkovi nelíbí a zároveň přiznává, že zavádění revolučního volebního systému jde o dost pomaleji, než zpočátku čekal. Svou hlasovací metodu se snaží prosadit posledních pět let, ale stále zůstává pouze v teoretické rovině – vydává akademické články, propaguje ji na konferencích, v neziskovkách a organizuje sociální hry jako Prezident 21 (v Česku běžela

PRO SPOUSTU LIDÍ je číslo 42 odpovědí na základní otázku života, vesmíru a tak vůbec (z knihy Stopařův průvodce po Galaxii), Janeček v tomto ohledu zůstal na polovině. Zamíloval se do čísla 21, respektive je jím úplně posedlý. Důvodů pro to má celou řadu. Od těch existenčních (žijeme v 21. století, lidská duše údajně váží 21 gramů) přes filozofické (je to prý číslo našeho vesmíru a největší platonské těleso je dvacetistěn, a tak Janeček bere 21 jako krok do nekonečna) až po čistě matematické.

Když o tom Janeček začne vyprávět, jeho numerická přednáška nebere konce. Pro čtenáře Forbesu jen krátká ukázka: ojedinelou vlastností je propojení páru 12–21 s významnou množinou prvočísel. Totiž dvanácté prvočíslo je 37 a jednadvacáté je 73, přičemž sedm krát tři je právě 21. „Hodně lidem to asi nic neřekne,

ale pro matematika to je úplná bomba,“ podotýká Janeček a jiskří mu při tom oči. „A ještě navíc 73 krát 12 se rovná 876 – součet těchto číslic je 21. A 73. liché prvočíslo je 373. Chápete to? Tohle není náhoda. Kdyby matematiku někdo vymyslel, tak tohle je konspirační teorie.“

Přitom bývaly doby, kdy číslo 21 nechávalo Janečka (dnes v RSJ drží pochopitelně podíl 21,12 procenta) zcela chladným. Ale přišel rok 2012 (pocho-pitelně) a všechno se změnilo.

Byl letní podvečer, on seděl doma v obýváku, pustil si vážnou hudbu a ubalil jointa. Začal mít vidění, vize. „Viděl jsem platonská tělesa a cítil jsem, že dvanáctistěn symbolizuje naše racionální myšlení. Prostě jen tak,“ vypráví Janeček. Druhý den si na internetu našel, že jde o Platonovo vyjádření jsoucna. „To mě posadilo na zadek.“

Bylo by ovšem bláhové myslet si, že se změnil ze dne na den. Proces změny započal už dávno předtím, v zimě roku 1999. Janeček byl tehdy lyžovat ve středisku Kirkwood na hranicích Nevady a Kalifornie a při poslední jízdě v poslední den si přivodil těžký úraz hlavy. Bez helmy vjel na velký skokánek, špatně se přetočil a nekontrolovatelně spadl na zledovatělou sjezdovku. Vrtulníkem ho dostali do nemocnice, tři dny byl v bezvědomí a prognózy nevy-padaly vůbec dobře.

„Bylo to hustý, málem jsem umřel,“ vzpomíná Janeček. „Zvládl jsem to, ale ten pád mi umožnil ještě tři čtvrtě roku poté upadnout do stavu, kterému jsem říkal nirvána. Zavřel jsem oči a cítil jsem kolektivní vědomí. Cítil jsem všechno – existenci bytí bez jakýchkoli otázek. Byl to pokaždé fenomenální zážitek, a když jsem se probudil, tak jsem si třeba vyčítal, že jsem se nezeptal například na velkou Fermatovu větu. Pak to bohužel vymizelo.“

V jeho myšlení to ovšem zanechalo silnou stopu. Z materialisty, který si myslel, že všechno na světě je dílem

čistě náhody, se postupně stal zastáncem filozofie, která připomíná motto slavného seriálu „Lost: Everything Happens for a Reason“.

Když se na pittsburské univerzité Carnegie Mellon naučil kouřit marihuanu, začal „vidět synchronicity, jak je svět propojený a nic není náhoda“. Jeho vnitřní filozofie se otřásla v základech. „Zhroutilo se mi životní paradigma,“ přitakává, „a musel jsem začít budovat nové. Mnohem krásnější.“

I jemu nejbližší lidé, kteří ho znají od dětství, říkají, že Karel Janeček před 20 lety a Karel Janeček dnes jsou dvě zcela rozdílné osoby. Z klasického matfyzáka a vědátora, který se u přijímaček na vysokou školu dožadoval těžšího úkolu a žil ve svém vlastním světě, se stal sebevědomý muž objevující své nové já, jenž své zájmy rozprostřel od byznysu přes filantropii po občanskou společnost a stal se z něj milovník adrenalinových sportů a mnoha žen.

Právě partnerky, které se v různém tempu a počtu střídají po jeho boku, jsou nejčastěji hledaným výrazem spojeným s Janečkovým jménem – na „ženy“ najdete v Googlu výrazně víc odkazů než na hesla „RSJ“, „byznys“ nebo „korupce“. „Moje filozofie je prostě svoboda. Mám teď hluboký vztah s jednou ženou, ale bylo období, kdy jsem měl zároveň tři a všechny to věděly, bylo to transparentní,“ tvrdí Janeček.

ZA VRATY SMÍCHOVSKÉ VILY,

kde sídlí Janečkovy nadace, parkuje Subaru WRX STi. Bílé žihadlo s plzeňskou espézetkou, s nímž jezdí do práce, je jen jedním z rychlých aut, která vlastní. V garáži má také rudé Ferrari 458 Spider a spoluvlastní i rallyový tým Racing21. Za volantem to umí: s autem zvládl osmimetrový skok z rampy či osobní rekord 324 km/h. Je s podivem, že radši o tři kilometry za hodinu nezpomalil...

Každopádně všechnen ten adrenalin a požitky si může dovolit. Bezesporu patří mezi nejbohatší Čechy – on sám své jmění odhaduje na čtyři miliardy korun (většina patří pod fond RSJ Invest), ovšem Forbesu zatím neposkytl dostatečně relevantní informace, které by ho prostou matematikou do miliardářského žebříčku dostaly. Další šance bude mít příští rok, kdy se navíc dokončí převod jeho majetku do rodinného trustu. „Je to skvělá věc, která mi uvolní ruce,“ přiznává Janeček s tím, že ač na rodinný trust myslel delší dobu, aktuální rozvodové řízení proces uspíšilo.

Ač to tak na první pohled nemusí vypadat, s penězi se snaží zacházet obezřetně. Žádosti o příspěvek odkazuje na svůj filantropický výbor, čímž se minimalizuje riziko, že někomu na letí nebo že svou dobročinnost příliš roztrhne.

Ne vždy se to ale podaří. „Někdy mám tendenci být moc velkorysý. Někdy moc peněz může škodit,“ naráží na projekt participativního rozpočtování D21, který částečně pustil ze zřetele, a ten se tím propadl do velmi červených čísel. Podle svých slov do D21 dal ze svého 120 milionů korun. „121 milionů,“ opravuje se vzápětí Janeček, jenž do svých magických čísel balí i filantropické aktivity: letos prý dává na CSR přesně 77,7 milionu korun.

Václav Dejčmar, soupeřník z RSJ, ho popisuje jako muže, v němž se unikátním způsobem kombinuje šilenství a genialita. A určitě v tom není sám. Přívlasky jako excentrický, výstřední, nebo dokonce bláznivý se okolo Janečka objevují často. On sám se ovšem považuje za velmi rozumného člověka.

„Chápu, že pro někoho můžu vypadat jako šílenec, protože se nebojím jít proti systému,“ říká. „Ale všechno to, co dělám, je stoprocentně racionální.“

P. S. Věděli jste, že jméno Karel Janeček se skládá z 12 písmen? Náhoda? Nemyslíme si.

Nebýt jeho, RSJ by dnes zřejmě neexistovalo. A nebýt RSJ, on by nemohl dělat to, co ho baví. Patří mu úspěšná skupina Montessori škol Duhovka Group, která začala jako rodičovská znouzectnost a teď je z ní unikátní příklad alternativního vzdělávání. Příběh Tomáše, mladšího z bratrů Janečkových.

LUBOŠ KREČ
FOTO: MICHAEL TOMEŠ

Benjamínek

Je půl desáté dopoledne. Tradiční učebnu ten členitý prostor nepřipomíná ani v nejmenším. Vlastně je to několik místností spojených dohromady, nikde žádné lavice, zato hodně kobereců a sedátek, jedno zákoutí vyplňuje dřevěná komůrka, v dalším je kanape. Mezi tím vším se prolétají děti se svými rodiči, někteří sedí, jiní klečí, další jen postávají. Po chvilce se začnou trousit ven a scházejí o patro níž na společnou svačinu. Tomáš Janeček, majitel soukromé školy Duhovka, procesí pobaveně sleduje: „Takové setkání pro naše žáky s rodiči pořádáme jednou měsíčně.“ V jeho hlase i v tom, jak se po chodbě rozhlíží, je znát spokojenost: „To hlavní, čeho chceme dosáhnout, je, aby se děti, které u nás studují, nebály dělat to, co je baví, aby to byly osobnosti s vnitřní integritou.“ Zjevně s tím má úspěch – Duhovka, která jako jediná v Česku nabízí Montessori vzdělávání od jeslí až po gymnázium, si účtuje měsíční školné kolem 20 tisíc korun, přesto se do ní hlásí významně víc dětí, než může přijmout. „Občas mi volají známí z byznysu a ptají se, jestli bych jim mohl zařídít přijetí. A já jim říkám, že to jde mimo mě, že já o tom nerozhoduju,“ směje se čtyřiačtyřicetiletý Janeček.

Když mluví o tom, že hlavním smyslem Montessori přístupu je připravit žáky na to, aby byli samostatní a zodpovědní a znali sami sebe, jako by hovořil o sobě. I on se totiž hledal a našel se právě v projektu soukromé školy. Jeho kořeny přitom vůbec nejsou ve vzdělávání, ale ve financích a ekonomii – s o rok starším bratrem Karlem a otcem rozjížděl společnost RSJ, která se z příjemného přivýdělku při studiích, jímž byla po většinu 90. let, proměnila v miliardový podnik a předního obchodníka s finančními deriváty. „Firma vznikla z iniciativy Karla, on přišel s nápadem založit ji, aby se dalo obchodovat na burze a v RM-Systému,“

vypráví Tomáš, který nezapře podobu se známějším bratrem. Oba mají sportovní postavu, jsou vytáhlí, zrzaví. „Karel pak ale odjel studovat do Ameriky, takže jsem RSJ udržoval při životě já,“ vzpomíná absolvent pražské VŠE.

Zlomový byl rok 1999. Tomáš měl po škole a počítal s tím, že RSJ, které sídlilo v rodné Plzni, postupně zavře. Už už se viděl v mezinárodní bance, kde prošel několika koly pohovorů. Aby měl v mezinárodní korporaci lepší šance, zaplatil si intenzivní kurz angličtiny v British Council, z lekcí si ovšem odnesl něco úplně jiného – potkal tam takřka o generaci staršího burzovního makléře Libora Winklera, který také přemýšlel o profesní změně. Ihned si padli do oka a dohodli se, že budou spolupracovat. „Já o Liborově příchodu mluvím jako o době RSJ před Kristem a po Kristu,“ skládá mladší Janeček poklonu svému kamarádovi.

Rozdělení rolí v RSJ v dalších letech bylo takové, že Karel, který se vrátil z USA, měl na starosti matematický algoritmus. Libor byl manažerem a organizátorem. A Tomáš postavil trading firmy. „Moje hlavní zásluha byla ale jinde. Byl jsem takovým HR manažerem, přivedl jsem tam lidi, kteří pro tu firmu byli nakonec důležitější než já,“ přiznává otec tří dětí s tím, že to nebyl jen Libor Winkler, koho k RSJ dovedl, ale také Václav Dejmár nebo další z akcionářů, Bronislav Kandrák a Michal Šaňák. Jenže paradoxně s tím, jak se firmě začalo po roce 2005 opravdu hodně dařit a ze všech jejích podílníků byli rázem zámožní muži, Tomáš Janeček čím dál víc cítil, že to není ono. Že se do party workoholických matematiků a analytiků prostě nehodí.

„Bylo znát, že už to není pro něj,“ dodává Winkler. V roce 2008 se mladší z Janečků rozhodl své působení ve firmě postupně utlumovat, naplno z ní odešel o rok později. Postupně také odprodal podstatnou část svého podílu, zlomek akcií, necelá dvě procenta, mu ale zůstal dodnes a je v úzkém

kontaktu s řadou klíčových manažerů firmy, mimo jiné proto, že přihlásili své děti k němu do školy.

NA POČÁTKU DUHOVKY přitom nestálo nic prostšího než přeplněné státní školky, žádná vize změnit systém školství. „Našeho nejstaršího syna nám ve státní školce odmítli, a tak jsme přemýšleli, co budeme dělat,“ říká Tomášova manželka Ivana. Ta byla tehdy na mateřské, dříve pracovala jako korporátní právnička v regionálním ústředí Nokie. Jak se Janečkovi bavili s přáteli a do předškolní problematiky postupně pronikali, vyšlo jim, že tu je prostor pro soukromou školkou, navíc s rozšířenou výukou angličtiny. Ivana Janečková se tomu, co následovalo, dodnes směje: „Manžel dokáže být hodně impulzivní. Během dvou měsíců jsme se rozhodli, že do toho půjdeme. Měli jsme štěstí na lidi, to nám pomohlo. Otevírali jsme v září 2008.“ Startovali s osmi žáčky včetně jejich syna a dvou dcer Karla Janečka, celkem rychle se jim však začali hlásit další zájemci.

Ozvala se také Ivana Málková, zakladatelka první soukromé základní školy v Česku, která po 18 letech chtěla z náročného byznysu odejít. Manželům nabídla, aby její břevnovskou Školu hrou, která také stavěla na alternativním přístupu ke vzdělání, koupili. A aby toho nebylo málo, naskytla se možnost převzít vysehradské víceleté gymnázium. Takže z toho, co začalo jako rodičovská znouzectnost, se během dvou let stala instituce, jež pokrývala vzdělání od tří do 18 let. Peníze na její rozvoj vydělal Janeček právě coby partner RSJ a také odprodejem svého podílu.

Dnes Duhovka nabízí i jesle, je rozprostřená do čtyř budov v různých částech Prahy, pracuje pro ni přes 100 lidí a vzdělává se na ni kolem 500 žáků včetně dospělých, kteří navštěvují učitelský institut. „Investoval jsem do toho zhruba 300 milionů korun. To jsou peníze, které se mi nevrátí, s tím počítám. Je to svého druhu filantropie.“

zdůrazňuje Tomáš Janeček. Jeho žena, s níž se tak trochu přetahují o to, kdo bude CEO skupiny, dodává: „Letos už je Duhovka provozně soběstačná a to byl jeden z našich cílů.“

Do Duhovky chodí děti 17 národností a manželé Janečkovi zdůrazňují, že nejde zdaleka jen o potomky bohatých podnikatelů a manažerů. Právě kvůli sociální pestrosti nabízejí stipendia chudším rodinám a berou děti zaměstnanců. Montessori školy se od těch tradičních liší v několika směrech – nelpí tolik na drilu, snaží se více rozvíjet přirozené schopnosti a dovednosti dětí, které navíc nejsou rozdělené do tříd podle věku. Kritikům, kteří upozorňují, že děti pak mohou mít při přestupu do výkonověji orientovaného veřejného školství problémy, Janeček

stal lvm salonů, který poutá pozornost bulváru mileneckými eskapádami, se nechce vyjadřovat. „Kája se změnil. Těžko k tomu něco říkat, s jeho první manželkou dodnes žijeme v jednom domě,“ krčí rameny Ivana Janečková.

To, jak jsou Karel a Tomáš odlišní, ilustruje i způsob, jímž se vyrovnávali s minulostí svého otce. Karel Janeček starší pracoval před rokem 1989 jako ekonomický špion pod rouškou diplomata v Německu v Kolíně nad Rýnem a v Bonnu, jeho jméno lze nalézt v seznamech spolupracovníků StB. Jenže zatímco Karel to sice vždy bral jako něco, na co rodina nemůže být hrdá, ale nijak zásadně to otci nevyčítal a mnohem víc ho štvál tátův pedantský přístup k výchově synů, Tomáš se s tím, co otec za komunismu dělal, srovná-

BYL JSEM TAKOVÝM HR MANAŽEREM RSJ. PŘIVEDL JSEM TAM LIDI, KTEŘÍ BYLI PRO FIRMU NAKONEC DŮLEŽITĚJŠÍ NEŽ JÁ.

a spol. namítají, že to kvůli důrazu na rozvoj sebevědomí nehrozí. Duhovka, kde probíhá výuka v češtině i angličtině, má mezinárodní certifikát a její majitelé by rádi s kolegy během příštích tří let dali dohromady metodiku pro správnou Montessori výuku českého jazyka, kterou by pak nabídli i klasickým školám. Montessori principy se totiž postupně prosazují i mezi progresivnějšími řediteli státních škol.

TOMÁŠ JANEČEK je sice tím klidnějším a normálnějším z bratrského dua, stejně jako Karel si ale dokáže postavit hlavu. Jeho manželka Ivana vzpomíná, že hlavně v době, kdy pracoval v RSJ, se s bratrem často a nahlas hádali, to už však v posledních letech pominulo. K tomu, že její švagr prošel poměrně zásadní proměnou a z hodně vědecky založeného byznysmena se

val složitěji. „Osobně jsem mu to nezahlával. Tomáš mu to vyčítal víc. Tak byl ekonomický špion, no a co? Rodiče si nevybíráte. Byl to oportunista, ne přesvědčený komunista,“ říká Karel Janeček a jeho bratr Tomáš tomu přitakává. „Já jsem to tátovi hodně vyčítal, mně to hrozně vadilo. Později jsem se ale uklidnil a dnes to беру jako fakt. Sám nevím, jak bych se tehdy choval,“ říká smířeně v moderních kancelářích nového administrativního centra Drn na pražské Národní třídě.

Tam si dvě patra pronajala skupina firem Nano Energies, což je spolu s Duhovkou a několika menšími developerskými projekty momentálně hlavní byznysová náplň života Tomáše Janečka. Nano Energies jsou nadšenci do ekologicky vyráběné elektřiny (třeba ze solárních panelů), ovšem jsou to nadšenci, kteří na tom umějí také pěkně

vydělávat – loni utržili bezmála miliard při zisku v řádu utržitých desítek milionů korun. Nano Energies jednak obchodují s elektřinou, jednak ji distribuují do firem i domácností. Také jiným společnostem radí, jak si co nejeftivněji řídit výrobu a spotřebu energií. Sešla se tam hodně pestrá sestava lidí – kromě Janečka, plnicího roli investora, tu působí někdejší pokrový šampion Jan Škampa, který si dokázal podobně jako svého času Karel Janeček kartami vydělávat miliony ročně a před dekádu jako první Čech vyhrál European Poker Tour. Třetím do party je zakladatel firmy a její většinový majitel Petr Rokůsek, což je sice málo známý, ale o to úspěšnější byznysmen, který ještě při studiu na ČVUT založil fabriku na výrobu reklamních displejů.

Logo Nano Energies je dobře známé milovníkům volejbalu. Tomáš Janeček má totiž jako správný podnikatel i svůj sportovní klub – ovládá pražský tým z extraligy. Ten ještě loni nesl jméno ČZU Praha, ale poté, co zemědělská univerzita skončila se sponzoringem, si ho vzal do péče Janeček a přejmenoval ho na Lvi Praha: „Je to název, se kterým se můžou všichni identifikovat, i se to lépe zapamatuje.“ A jak už to u Janečkových bývá, má s klubem, který sice nevlastní, ale plně ho jako zástupce sponzora a předseda spolku ovládá, velké plány. „V juniorských soutěžích jsme špička, v extralize ještě ne, ale to se časem změní. Už nebudeme v lize jen do počtu,“ říká muž, který volejbalu propadl jako dítě.

Není to ovšem ani sport, ani byznys, co Tomáše Janečka nejvíc pohlcuje. Jako u všech klíčových postav spatých s historií RSJ to je něco, co by se dalo označit za spirituálně: jeho vášní je psychologie, druhým rokem prochází výcvikem psychoterapie biosyntézy a fascinují ho východní filozofie. „Čeká mě teď měsíc v Indii, budu tam do prosince. Seberou nám mobil i počítač, abychom se uvolnili a mohli meditovat. Strašně se těším.“